

УДК 343.341

DOI 10.31732/2708-339X-2025-15-A8

СТРУКТУРА АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ**Скоморовський В.Б.,**

доктор юридичних наук, професор,
професор Університету «КРОК»
вул. Табірна 30-32, м. Київ, Україна, 03113,
e-mail: SkomorovskyVB@krok.edu.ua
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1020-2322>

Ткаченко О.О.,

здобувачка ступеня вищої освіти «магістр»
Університет економіки та права «КРОК»
м. Київ, вул. Табірна, 30-32, Україна, 03113
e-mail: TkachenkoOO@krok.edu.ua,
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-5226-8374>

STRUCTURE OF ANTI-CORRUPTION AGENCIES IN UKRAINE**Skomorovskyi V.B.,**

Doctor of Law, Professor,
Professor of «KROK» University
Kyiv, Tabirna St., 30-32, Ukraine, 03113
e-mail: SkomorovskyVB@krok.edu.ua
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1020-2322>

Tkachenko O.O.,

graduate of the Master's degree of
«KROK» University
Kyiv, Tabirna St., 30-32, Ukraine, 03113
e-mail: TkachenkoOO@krok.edu.ua,
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-5226-8374>

Анотація. Стаття аналізує структуру та функції антикорупційних органів в Україні, підкреслюючи їхню роль у запобіганні та боротьбі з корупцією. Відзначається, що створення ефективної системи антикорупційних інституцій є обов'язковим елементом державної політики, яка відповідає міжнародним стандартам, зокрема положенням Конвенції ООН проти корупції.

Автор виділяє основні антикорупційні органи, такі як Національне агентство з питань запобігання корупції (далі – НАЗК), Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру (САП) та Вищий антикорупційний суд (ВАКС) – працюють за чітко розмежованими функціями. НАЗК розробляє політику запобігання корупції, тоді як НАБУ та САП зосереджені на розслідуванні та судовому обвинуваченні корупційних злочинів. ВАКС забезпечує правосуддя у таких справах, а Національне агентство з питань виявлення, розшуку та управління активами (АРМА) займається управлінням активами, здобутими від корупційних злочинів. Важливість координації між цими органами, обміну даними та співпраці з міжнародними структурами підкреслюється як ключ до успіху антикорупційної політики.

Стаття також акцентує на важливості громадського контролю та прозорості в діяльності антикорупційних установ, які сприяють формуванню довіри до державних інститутів і підвищенню їхньої ефективності. Висвітлено основні виклики, що стоять перед антикорупційною системою в Україні, та надано рекомендації щодо подальшого удосконалення антикорупційних заходів.

Антикорупційні реформи в Україні спрямовані також на покращення механізмів декларування доходів та майна посадовців, що стало ключовим аспектом для підвищення прозорості у державному секторі. Важливим елементом є посилення відповідальності за корупційні правопорушення на всіх рівнях влади та створення умов для ефективного виконання обов'язків антикорупційних органів. Впровадження новітніх цифрових інструментів у боротьбі з корупцією дозволяє прискорити обмін інформацією, полегшити доступ громадян до публічних даних та зміцнити довіру суспільства до антикорупційних процесів.

Таким чином, стаття є важливим внеском у дискусію про антикорупційну політику в Україні та може бути корисною для дослідників, політиків та активістів у сфері боротьби з корупцією.

Ключові слова: антикорупційна політика, корупція, НАБУ, НАЗК, САП, ВАСК, Україна.

Формул: 0, рис.: 0, табл.: 0, бібл.: 15.

Abstract. The article analyzes the structure and functions of anti-corruption bodies in Ukraine, emphasizing their role in preventing and combating corruption. It is noted that the creation of an effective system of anti-corruption institutions is a mandatory element of state policy, in line with international standards, particularly the provisions of the UN Convention against Corruption.

The author highlights the main anti-corruption bodies, such as the National Agency for Corruption Prevention (NACP), the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (NABU), the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office (SAPO), and the High Anti-Corruption Court (HACC), which operate with clearly defined functions. The NACP develops anti-corruption policies, while NABU and SAPO focus on investigating and prosecuting corruption crimes. The HACC ensures justice in such cases, and the Asset Recovery and Management Agency (ARMA) handles assets derived from corruption crimes. The importance of coordination among these bodies, sharing of data, and cooperation with international organizations is emphasized as key to the success of anti-corruption policy.

The article also stresses the importance of public oversight and transparency in the activities of anti-corruption institutions, which help build trust in state institutions and enhance their effectiveness. It discusses the main challenges facing the anti-corruption system in Ukraine and provides recommendations for further improvement of anti-corruption measures.

Anti-corruption reforms in Ukraine also aim to improve mechanisms for declaring the income and assets of officials, which has become a key aspect in increasing transparency in the public sector. Strengthening accountability for corruption offenses at all levels of government and creating the conditions for the effective execution of anti-corruption bodies' responsibilities is another important element. The introduction of modern digital tools in the fight against corruption allows for faster information exchange, easier access to public information for citizens, and strengthens public trust in anti-corruption processes.

Thus, the article is an important contribution to the discussion on anti-corruption policy in Ukraine and may be useful for researchers, policymakers, and activists in the field of anti-corruption efforts.

Keywords: anti-corruption policy, corruption, NABU, NACP, SAPO, HACC, Ukraine.

Formulas: 0, fig.: 0, tabl.: 0, bibl.: 15.

Постановка проблеми. Корупція в Україні залишається серйозною проблемою, яка заважає розвитку держави та знижує довіру громадян до влади. Незважаючи на прийняті закони та міжнародні зобов'язання, антикорупційна система стикається з кількома викликами. Це недостатня координація між органами, відсутність прозорості в їхній діяльності та політичний вплив.

Для ефективної боротьби з корупцією важливо підвищити професіоналізм, незалежність та відповідальність антикорупційних інституцій, а також залучити громадськість до контролю за їхньою роботою. Проблематика статті полягає в аналізі сучасного стану антикорупційних органів України та їх взаємодії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стаття базується на дослідженнях вітчизняних та зарубіжних учених, які зробили вагомий внесок у вивчення корупції та боротьби з нею, таких як: Нестерович В. Ф., Тацій В. Я., Козюбра М. І., Корженко В. В., Хом'як І. П., Валле В. та ін.

Не вирішені раніше проблеми у даній тематиці. Не вирішені проблеми в антикорупційній політиці України включають непрозорість діяльності органів,

неефективну координацію між ними та політичний вплив. Це також стосується низького професіоналізму кадрів, слабкої громадської участі та відсутності комплексної стратегії.

Метою статті є аналіз структури антикорупційних органів в Україні та аспектів їх взаємодії, які призводять до покращення ефективності антикорупційних інституцій і залучення громадськості до боротьби з корупцією.

Виклад основного матеріалу дослідження. Обов'язковою частиною антикорупційної політики України є створення системи органів, які забезпечують запобігання та боротьбу з корупцією, уточнення та розмежування їхніх функцій і повноважень, оптимізація структури та чисельності кадрів, підвищення рівня професіоналізму та відповідальності їхнього складу, а також подальше впровадження демократичних механізмів у антикорупційні органи відповідно до світових і європейських стандартів.

На думку відомого українського правознавця М. І. Козюбри, «для викорінення корупції потрібна насамперед політична воля і системна боротьба з корупцією у всіх

гілках влади та на всіх її рівнях, чого поки що явно бракує» [1].

Для України Конвенція ООН проти корупції набрала чинності 1 січня 2010 року, з цього часу Україна зобов'язалася виконувати положення Конвенції. По цей час Конвенція це єдиний універсальний інструмент для боротьби з корупцією.

Після ратифікації Україною Конвенції ООН проти корупції, Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією та Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією Україна почала впроваджувати антикорупційне законодавство та створення системи спеціалізованих антикорупційних органів, відповідно до державної антикорупційної політики, включаючи боротьбу з корупцією.

Критерії ефективності спеціалізованих антикорупційних інституцій базуються на рекомендаціях Конвенції ООН та Ради Європи з боротьби проти корупції. Виділяють такі критерії як: незалежність, спеціалізація, належна професійна підготовка й адекватні ресурси [2].

В Україні існує кілька ключових антикорупційних органів, які працюють над запобіганням і боротьбою з корупцією: Національна рада з питань антикорупційної політики; Національне антикорупційне бюро України (далі – НАБУ); Національне агентство з питань запобігання корупції (далі – НАЗК); Спеціалізована антикорупційна прокуратура (далі – САП); Державне бюро розслідувань (далі – ДБР); Національне агентство з питань виявлення, розшуку та управління активами (АРМА); Вищий антикорупційний суд (далі – ВАКС).

На думку автора, можливо дотримуватися такого розподілу:

- Державні інституції в антикорупційній сфері, які відповідають за формування політики та запобігання корупції: Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК); Національна рада з питань антикорупційної політики.

- Державні інституції в антикорупційній сфері, які відповідають за виявлення, розслідування та доведення корупційних злочинів (притягнення до відповідальності): Національне антикорупційне бюро України (НАБУ); Державне бюро розсліду-

вань (ДБР); Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП); Вищий антикорупційний суд (ВАС).

Після прийняття Закону України «Про запобігання корупції», 14 жовтня 2014 року та введеного в дію у квітні 2015 року, головну роль у сфері антикорупційних органів відведено Національному агентству з питань запобігання корупції, як органу з превентивними антикорупційними функціями. Національне агентство як центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом забезпечує формування та реалізацію державної антикорупційної політики, формує правила попередження корупції і підвищення прозорості публічного сектору. НАЗК створено Кабінетом Міністрів України і є відповідальним перед Верховною Радою України, підконтрольне їй, підзвітне Кабінету Міністрів України [3].

Агентство охоплює декілька напрямків: розроблення політики, проведення аналітичних досліджень, моніторинг та координація; запобігання корупції у структурах влади; освітня і просвітницька функція.

Місія НАЗК – будувати добросовісну владу та справедливе суспільство. Декларування публічних службовців є одним з вагомих інструментів для її досягнення.

Ведення Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (Реєстру декларацій) здійснює Національне агентство з питань запобігання корупції [4]. Також НАЗК здійснює ведення Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення (Реєстр порушників) – це портал, де міститься інформація про всіх фізичних та юридичних осіб, які вчинили корупційні правопорушення. НАЗК адмініструє цей реєстр з лютого 2019 року [5].

На думку В. Валле, «...подолати корупцію здатне тільки свідоме громадянське суспільство, яке на постійній основі виконує функцію контролю за владою» [6].

На сайті НАЗК діє Єдиний портал повідомлень викривачів, де можливо подати повідомлення про факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень.

У своїй роботі В. Нестерович акцентує увагу на тому, що «корупція і лобізм у багатьох випадках взаємопов'язані явища, які здатні деформувати демократичні механізми управління, якщо залишаються без належного регулювання та контролю. Легальний лобізм має позитивний потенціал у демократичному суспільстві, проте відсутність чітких меж між лобізмом і корупційною діяльністю створює ризик для цілісності політичної системи» [7].

В Україні затвердили порядок ведення реєстру лобістів. «Реєстр прозорості» забезпечить доступ до інформації про суб'єктів лобіювання та їхню звітність. Зокрема публічними стануть дані про витрачені на лобіювання кошти, предмет лобіювання та про зустрічі з представниками органів влади, які є об'єктами лобіювання. Також у реєстрі будуть дані про розмір внесків на підтримку політичних партій та до виборчих фондів. Функціонування реєстру забезпечує Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК). Закон про лобіювання в Україні відповідає рекомендаціям GRECO, ОЕСР, Венеційської комісії та є однією з умов для подальшої інтеграції України до ЄС [8].

Указом Президента України від 14 жовтня 2014 року № 808/2014, відповідно ст. 106 Конституції України, було утворено Національну раду з питань антикорупційної політики, як консультативно-дорадчий орган при Президентові України.

Одним із головних інструментів формування антикорупційної політики є розробка Антикорупційної стратегії – документа, який охоплює питання функціонування загальної системи запобігання корупції, визначає пріоритети запобігання корупції у конкретних секторах державного управління та приділяє значну увагу питанню відповідальності за корупцію, а також координації роботи із запобігання та протидії корупції всіх державних органів.

Головою Національної ради є Президент України, заступником Голови Національної ради – Керівник Офісу Президента України. Персональний склад Національної ради затверджує Президент України. Члени Національної ради, беруть участь у її роботі на громадських засадах.

Спеціально уповноваженим суб'єктом у сфері протидії корупції є Національне антикорупційне бюро України. Національне бюро засновується і здійснює свою діяльність відповідно до Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», прийнятого Верховною Радою України 14 жовтня 2014 року та інших законів України. Національне антикорупційне бюро України (НАБУ) є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних й інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових. Головне гасло на сайті НАБУ – «Знешкодити та запобігти. Очищуємо владу від корупції заради побудови та розвитку успішного суспільства та ефективної держави» [9].

НАБУ займається викриттям та розслідуванням корупційних злочинів, вчинених високопосадовцями та пов'язаних з великими сумами державних коштів. Запуск НАБУ був однією з вимог МВФ та Європейської Комісії для лібералізації візового режиму України з ЄС.

Основні принципи діяльності: верховенство права; повага та дотримання прав і свобод людини і громадянина; законність; безсторонність та справедливість; незалежність Національного бюро та його працівників; підконтрольність і підзвітність суспільству та визначеним законом державним органам; відкритість для демократичного цивільного контролю; політична нейтральність і позапартійність; взаємодія з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями.

Відбір на посади здійснюється виключно за конкурсом. Конкурс на зайняття посад у Національному бюро передбачає складання кваліфікаційного іспиту (тестування) та проведення співбесіди.

Контроль за діяльністю Національного бюро здійснюється комітетом Верховної Ради України. Два рази на рік, кожні шість місяців Директор подає письмовий звіт про діяльність Національного бюро. З метою забезпечення прозорості та цивільного

контролю за діяльністю при Національному бюро утворюється Рада громадського контролю. 16 лютого 2022 року Кабінет Міністрів України затвердив нове Положення про Раду громадського контролю при Національному антикорупційному бюро.

Наразі відбувається зовнішній незалежний аудит ефективності діяльності НАБУ за участі міжнародної комісії. Аудит передбачає аналіз внутрішніх структур і процесів бюро, а також перевірку дотримання правових стандартів і вплив на зменшення рівня корупції в Україні. Проведення аудиту є критерієм програми співпраці з МВФ, результати очікуються в кінці січня 2025 року [8].

Для забезпечення гарантій незалежності Національного антикорупційного бюро нагляд над слідством, яке проводять детективи НАБУ, здійснюють працівники Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП). Підставою для заснування та діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури став Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції» № 198-VIII, яким внесено зміни до Закону України «Про прокуратуру». Положеннями закону у Генеральній прокуратурі України створено САП. Спеціалізована антикорупційна прокуратура є самостійним структурним підрозділом Генеральної прокуратури України ст. 8-1 Закону України «Про прокуратуру». Заступник Генерального прокурора – керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (особа, яка виконує його обов'язки).

На САП покладається завдання здійснювати нагляд за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України, підтримувати державне обвинувачення у відповідних провадженнях, а також представляти інтереси громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями [10].

До загальної структури Спеціалізованої антикорупційної прокуратури входять

центральний апарат і територіальні філії, які розташовуються в тих самих містах, в яких розташовано територіальні управління Національного антикорупційного бюро України.

Заступник Генерального прокурора – керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури підпорядковується безпосередньо Генеральному прокурору.

Кожні два роки Комісією з проведення оцінки проводиться зовнішня незалежна оцінка (аудит) ефективності діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури.

З 1 березня 2016 року набрав чинності Закон України «Про Державне бюро розслідувань», відповідно до положень якого Державне бюро розслідувань (ДБР) є державним правоохоронним органом, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, вчинених вищими посадовими особами, службовими особами Національного антикорупційного бюро України, заступником Генерального прокурора України – керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури або іншими прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, крім випадків, коли досудове розслідування цих злочинів віднесено до підслідності детективів підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України, а також злочинів проти встановленого порядку несення військової служби (військові злочини), крім злочинів, передбачених статтею 422 Кримінального кодексу України (розголошення відомостей військового характеру, що становлять державну таємницю, або втрата документів чи матеріалів, що містять такі відомості) [11].

Організаційна структура Державного бюро розслідувань визначається Президентом України, затверджена Указом Президента №41/2020 від 05 лютого 2020 року [12]. За кожен рік роботи ДБР Директор повинен звітувати перед Президентом України та Верховною Радою.

Завершення створення повноцінної системи антикорупційної політики в Україні стало можливим завдяки запуску Вищого антикорупційного суду (ВАКС). В експерт-

ному звіті від 23 червня 2017 року GRECO було зазначено про «чітку потребу довірити розгляд гучних справ про корупцію, – які часто стосуються складних фінансових операцій або ретельно продуманих схем, – спеціалізованим суддям» [13].

За інформацією з офіційного сайту цього суду, його головне завдання – забезпечення правосуддя відповідно до чинного законодавства і процедур судочинства. Це потрібно для захисту особи, суспільства і держави від корупції та пов'язаних злочинів, а також для контролю за досудовим розслідуванням таких справ, дотримання прав і свобод людей у кримінальних провадженнях [14]. ВАКС також займається питанням визнання активів необґрунтованими і їх стягнення на користь держави в тих випадках, які передбачені законом, у рамках цивільного судочинства. Функціонально ВАКС може діяти як суд першої інстанції, так і апеляційної. Більшість справ, які розглядаються у ВАКС, надходять після досудових розслідувань, проведених НАБУ та САП. Багато з цих справ стосуються високопосадовців і корупційних схем в державних органах.

ВАКС активно використовує сучасні технології, щоб забезпечити доступ до судових засідань і рішень. Це підвищує довіру людей до судової системи.

Венеціанська комісія у Висновку від 9 жовтня 2017 року № 896/2017 (документ № CDL-AD(2017)020) підтримала утворення Вищого антикорупційного суду, оскільки ситуація в Україні виправдовує запровадження виняткових заходів.

У Нью-Йорку офіційно депонували ратифікаційну грамоту Римського статуту Міжнародного кримінального суду. Це означає, що з 1 січня 2025 року Україна стане 125-ю державою-учасницею МКС.

Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, отриманими від корупційних та інших злочинів (АРМА), є центральним органом виконавчої влади з особливим статусом. Воно відповідає за формування та реалізацію державної політики у сфері виявлення і розшуку активів, які можуть бути арештовані в кримінальних справах, а також за управління арештованими активами.

АРМА не має аналогів серед органів державної влади України за змістом, обсягом функцій і правовим статусом. Агентство створене за прикладом установ, що займаються поверненням і управлінням активами в країнах ЄС, відповідно до рішення Ради Європейського Союзу № 2007/845/ЖНА від 6 грудня 2007 року та інших актів права ЄС [15].

АРМА не здійснює досудове розслідування корупційних злочинів. Тим не менш його діяльність є важливою для ефективного розслідування таких кримінальних проваджень.

Взаємодія антикорупційних органів України є важливим елементом у боротьбі з корупцією. Основні аспекти цієї співпраці:

- спільні розслідування, оскільки Національне антикорупційне бюро (НАБУ) та Спеціальна антикорупційна прокуратура (САП) працюють разом над розслідуванням корупційних справ. НАБУ здійснює розслідування, а САП забезпечує обвинувачення в суді;

- обмін даними, так як антикорупційні органи регулярно діляться інформацією про підозрюваних і результати розслідувань, що допомагає оперативно реагувати на нові випадки корупції;

- співпраця з міжнародними структурами, антикорупційні органи взаємодіють з міжнародними організаціями, такими як ООН і ЄС, отримуючи підтримку та рекомендації щодо впровадження ефективних практик;

- консультації та навчання, органи проводять спільні семінари та тренінги для підвищення кваліфікації співробітників у сфері антикорупційної діяльності;

- координація з іншими державними установами, антикорупційні органи співпрацюють із правоохоронними, судовими та контролюючими органами для забезпечення комплексного підходу до боротьби з корупцією;

- громадський контроль, оскільки антикорупційні органи взаємодіють із громадськими організаціями та активістами, що сприяє підвищенню прозорості та підзвітності в їхній діяльності.

Ця співпраця є важливою для посилення ефективності антикорупційної політики

в Україні та створення умов для зниження рівня корупції в державних структурах.

Висновки. Антикорупційні реформи в Україні є важливим кроком на шляху до побудови прозорої та відповідальної державної системи. Впровадження комплексних змін у законодавстві, створення незалежних антикорупційних інституцій та посилення контролю за фінансовими потоками сприяють зниженню рівня корупції

та підвищенню довіри громадян до влади. Водночас, ефективна боротьба з корупцією вимагає не лише нормативних змін, але й змін у суспільній свідомості та формування культури доброчесності серед громадян і посадовців. Подальший розвиток антикорупційних заходів потребує системної підтримки міжнародних партнерів, вдосконалення механізмів контролю та об'єднання зусиль різних секторів суспільства.

Література:

1. Козюбра М. Загальнотеоретичне правознавство в умовах сучасних глобалізаційних трансформацій. Наукові записки НаУКМА. Т. 193. Юридичні науки. Київ : Національний університет «Києво-Могилянська академія», 2017. С. 3-11.
2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй. від 31.10.2003 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text (дата звернення: 04.12.2024 р.)
3. Закону України «Про запобігання корупції» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
4. Єдиний державний реєстр декларацій. URL: <https://public.nazk.gov.ua/> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
5. Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення. URL: <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
6. Валле В. Корупція: роздуми після Майдану. К.: Дух і літера, 2016. 279 с.
7. Нестерович В. Ф. Конституційно-правові засади інституту лобіювання: зарубіжний досвід та перспективи для України: Монографія. Луганськ: РВВ ЛДУВС імені Е. О. Дідоренка, 2010. 752 с.
8. Дайджест антикорупційних новин в Україні. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/daydzhest-antikoruptsiynyh-reform-v-ukraini/> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
9. Офіційний вебсайт НАБУ. URL: <https://nabu.gov.ua/about-the-bureau/zasadi-roboti/zmist-ta-pryncypu-diyalnosti/> (дата звернення: 04.11.2024 р.)
10. Закону України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#n1728> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
11. Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12.11.2015 № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#n353> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
12. Указ Президента України від 05.02.2020 № 41/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/41/2020#n9> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
13. Звіт GRECO щодо України від 23 червня 2017 року № GrecoEval4Rep (2016)9-P3. URL: <https://www.slideshare.net/slideshow/greco-78736285/78736285> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
14. Офіційний вебсайт ВАКС. URL: <https://vaks.gov.ua/> (дата звернення: 04.12.2024 р.)
15. Офіційний вебсайт АРМА URL: <https://arma.gov.ua/mission> (дата звернення: 04.12.2024 р.)

References:

1. Kozubra, M. (2017). General theoretical jurisprudence in the context of modern globalization transformations. Scientific Notes of NaUKMA. Vol. 193: Legal Sciences. Kyiv: National University of Kyiv-Mohyla Academy, 3-11.
2. United Nations Convention (2003, October 31). Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text (Accessed: December 4, 2024).
3. Law of Ukraine “On Prevention of Corruption”. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> (Accessed: December 4, 2024).
4. Unified State Register of Declarations. Retrieved from <https://public.nazk.gov.ua/> (Accessed: December 4, 2024).
5. Unified State Register of Persons who Committed Corruption or Corruption-related Offenses. Retrieved from <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/> (Accessed: December 4, 2024).
6. Vallé, V. (2016). Corruption: Reflections after the Maidan. Kyiv: Dukh i Litera.
7. Nesterovych, V. F. (2010). Constitutional and legal foundations of the lobbying institution: Foreign experience and prospects for Ukraine: Monograph. Luhansk: RWW LDUVS named after E.O. Diderenko, 752.
8. Digest of Anti-Corruption News in Ukraine. Retrieved from <https://nazk.gov.ua/uk/daydzhest-antikoruptsiynyh-reform-v-ukraini/> (Accessed: December 4, 2024).
9. Official Website of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (NABU). Retrieved from <https://nabu.gov.ua/about-the-bureau/zasadi-roboti/zmist-ta-pryncypu-diyalnosti/> (Accessed: December 4, 2024).
10. Law of Ukraine “On the Prosecutor’s Office” (2014, October 14). No. 1697-VII. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#n1728> (Accessed: December 4, 2024).

rada.gov.ua/laws/show/1697-18#n1728 (Accessed: December 4, 2024).

11. Law of Ukraine “On the State Bureau of Investigations” (2015, November 12). No. 794-VIII. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#> (Accessed: December 4, 2024).

12. Decree of the President of Ukraine (2020, February 5). No. 41/2020. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/41/2020#n9> (Accessed: December 4, 2024).

13. GRECO Report on Ukraine (2017, June 23). No. GrecoEval4Rep(2016)9-P3. Retrieved from <https://www.slideshare.net/slideshow/greco-78736285/78736285> (Accessed: December 4, 2024).

14. Official Website of the High Anti-Corruption Court of Ukraine (VAKS). Retrieved from <https://vaks.gov.ua/> (Accessed: December 4, 2024).

15. Official Website of the Asset Recovery and Management Agency (ARMA). Retrieved from <https://arma.gov.ua/mission> (Accessed: December 4, 2024).

Стаття надійшла до друку 25 грудня 2024 року